

၁၉၈၄ခုနှစ် စာပေဗိမာန်ပထမဆုရ
၁၉၉၁ အမျိုးသားစာပေပထမဆုရ

မြေခွံ

မိမိ:၍မမိမိ:သောမျက်လုံး
• ယိုးဒယား

မိုးရွာတော့မည်။

ထိုအသိလေးတစ်ခုကြောင့် မေ့ပျောက်ထားသော အကြောင်းအရာ လေးတစ်စက အသည်းကို ခလုတ်တိုက်ပြီး မိုက်မိုက်ကန်းကန်းလေး ဇွတ်တိုးဝင်လာ၍ သူ့ရင်ထဲတွင် နာကျင်ဝေဒနာလေးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

မိုးငွေ့ပါသော လေကြမ်းကြီးက ခပ်ရမ်းရမ်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း တိုက်ခတ်ဝှေ့ရမ်းပြီး သစ်ရွက်များ နှင့်အပြိုင် စိမ်ခေါ်သံများကား တဟဲဟဲ တရဲ့ရဲ့နှင့် လောကတစ်ခုလုံး ဆူညံနေသည် ။ ထို့အပြင် မြေလွှာသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ကြိမ်းဝါးလိုက်သော မိုးမင်း၏ ဟစ်ကြွေးသံများကလည်း သောသောညံ့လျက် ...။

သူ့ဘေးနားတွင် ရှုံးနိမ့်သွားသော သစ်ရွက်ကလေးများ ၏ ကြွေကျသံ တဖြုတ်ဖြုတ်နှင့် အောင်နိုင်သော လေကြမ်းကြီးက တဟဲဟဲနှင့် ရယ်မောနေကြသည် ။

"နာမှာ ပဲ"

တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျလာသည့် ရွက်ကြွေအသံကို နားစွင့်ရင်းမှ သူ့နှုတ်မှ ထုတ်ဖော်၍ ညည်းညူလိုက်မိသည် ။

ထို့ပြင် ပင်မ မိခင်နှင့် ဝေးကွာသွားခဲ့သော ရွက်ကြွေလေးများကို သနားမိသဖြင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ လက်ကလေးများ နှင့် စမ်း၍ ကောက်ယူလိုက်သည် ။

"ရွက်ဝါလေး ... မင်းအမေမိခင်အပင်ကြီးနဲ့ ဝေးနေလို့ ငိုနေသလား ဟင် ... မငိုပါနဲ့ သစ်ရွက်ကလေးရယ် ဒို့လည်း မင်းလိုပဲ အထီးကျန် ဖြစ်နေတာပါကွယ်"

"ဟိတ် ... အရူး"

စူးရှသော အသံက သူ့အတွေးများကို လွင့်စင်ပျောက်ကွယ်စေသည် ၊ သူ့လက်ထဲမှ ရွက်ဝါလေးကို ပုတ်ချလိုက်ခြင်း ခံရ၏။ ရုတ်တရက်မို့ သူ ဒေါသထွက်သွားသည် ။

"ဘာလာလုပ်တာလဲ နှင်းခွာဖြူ"

"သစ်ရွက်တွေနဲ့ စကားပြောတဲ့ ကိုဦး စိတ်မှ နှံ့သေးရဲ့ လားလို့ လာကြည့်တာပါ ... ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ... ခစ်"

"မင်းက ကိုယ့်ကို ရူးနေတယ် ဆိုတာပေါ့ ... ဟုတ်လား"

"နို့ မဟုတ်ဘူး လားလို့ ၊ ကိုဦးတစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေတာ မဟုတ်လား ... ဧကန္တတော့ သစ်ရွက်ဗေဒင် မေးကြည့်နေတာလား ... ပြော"

"ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ"

နှင်းခွာဖြူ စကားကြောင့် သူက သစ်ရွက်ကလေးအား မြေပြင်ပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းသာသာ ချလိုက်သည် ။ အရူး - စိတ်၏ အလိုမပြည့်သူများကို အစစ ပြည့်စုံသူများက အရူးဟူ၍ လှောင်ပြောင်ရယ်မောရက်သည် ။

နှင်းခွာဖြူဟူသော မိန်းကလေးသည် လူ့လောကတွင် အပေါ်စီးမှ နေရသဖြင့် ဆင်းရဲခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်း၊ မပြည့်ဝခြင်း၊ သောကကြောင့် မျက်ရည်ကျခြင်းတို့ ဟူသည် ကို ဘာမျှ ခံစားဖူးဟန် မတူပေ။ လူ့ဘဝတွင်

လိုတာရပြီး ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းဖြင့်သာ အေးချမ်းသာယာနေခဲ့
၏။

သူလည်း ဟိုတစ်ချိန်က နှင်းခွာဖြူကဲ့သို့ လိုတာရ၍ ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးသ
ည် ။ "မရှိ" ဟူသည် ကို မသိခဲ့သော "တိဿ" မင်းသားလေးကဲ့သို့ပင် ...
။

"ကိုဦး"

"ဟင်"

"ဘာငေးနေတာလဲ ထတော့လေ၊ မိုးရွာတော့မယ်"

"သွားစမ်းပါ"

"ဘာသွားစမ်းပါလဲ၊ ဒီကအကောင်းခေါ်နေတာ ကြည့်ပါလား၊ မိုးရွာ
တော့မယ်၊ မိုးတွေ မှောင်နေတာပဲ"

"မိုးတွေမှောင်နေတာပဲ" ဆို၍ မိုးကောင်းကင်ကို ယောင်ယမ်းပြီး
မော့ကြည့်လိုက်၏။ နောက်မှ သတိရပြီး ရှက်ပြီးလဲ့လဲ့ကလေးနှင့် ...

"မိုးရွာရင် မိုးရေချိုးမလားလို့ "

"ကြည့် ... ကိုဦးမှာ မိတ်ပေါက်နေလို့ ရေချိုးမှာ လား"

နှင်းခွာဖြူက ရယ်သွမ်း၍ နောက်လိုက်၏။ နှင်းခွာဖြူထံမှ ရေမွှေးနံ့၊
နှုတ်ခမ်းနီနံ့၊ ပေါင်ဒါနံ့များကြောင့် သူနှင့် နီးကပ်စွာ ရှိနေသည် ကို သ
တိထားလိုက်မိ၏။

"ဟော ... မိုးစက်ကလေးတွေတောင် ကျ လာပြီ၊ ကဲ ... ထ၊ ဒေါ်
လေး ခေါ်နေတယ်"

သော်ကံဦး ပြုံးလိုက်မိသည် ။ နှင်းခွာဖြူသည် သူ့အား ပြော၍ မရနိ

င်လျှင် သူ့အဒေါ်နှင့် ခြောက်လိမ့်မည်ဟု အစကတည်းက ကြိုတွေးမိသား။

"အဘွားကြီးက ဘာရစ်ဦးမလို့ လဲ"

"ကိုဦးနော် ... ဒေါ်လေးကို အဲဒီလို မပြောနဲ့ ၊ ကဲ ... ထပါ ကိုဦးရယ် ... မိုးရွာတော့မယ် ထနော်"

သေးသွယ်၍ နူးညံ့သော လက်ကလေးအစုံကား သူ့ ပခုံးပေါ်သို့ ပြုတ်ကျ လာပြီး တဖြည်းဖြည်း တိုးရွေ့ကာ သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲထူနေ၏။

"ဟေ့ ... ခွာဖြူ ... မလာချင် ထားခဲ့၊ မင်းလာခဲ့စမ်း"

ပြတ်သားသော အမိန့်စကားကြောင့် နှင်းခွာဖြူ သူ့အနားမှ ပြေးထွက်သွားသည် ။ သူက သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချပြီး အမိန့်သံကို ဆက်လက်နားစွင့်ကာ ဒေါ်မြရာ၏ အခေါ်ကို စောင့်နေမိ၏။

သို့ရာတွင် မည်သည့် အမိန့်သံကိုမျှ ထပ်မံ မကြားရတော့ပေ။

ဒေါ်မြရာ ဘာကြောင့် သူ့ကို မခေါ်တော့လဲ သူစဉ်းစားမရ။

ဒေါ်မြရာ မခေါ်လည်း သူ အိမ်ထဲ ဝင်ရမည် ဖြစ်၏။

မကြာမီ မိုးရွာတော့မည်၊ သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည် ကို မကြည့်ရက်သော မိုးစက်ကလေးများက အဖော်အဖြစ် မြေပြင်သို့ ခုန်ဆင်းလာကြလေပြီ။

မိုးချုန်းသံကြောင့် သူက ကောင်းကင်ပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ အခုနေဆိုရင် ကောင်းကင်ပေါ်မှာ လျှပ်ပန်းခိုင်ကြီး ပွင့်နေထင်ရဲ့ ။

ငယ်စဉ်က မိုးချုန်းသံကြားလျှင် အလန့်တကြား အမေ့ရင်ခွင်ထဲသို့

တိုးဝင်ပြီး ပုန်းနေတတ်၏။ သို့သော် လင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည် ကို မြင်ချင်သောကြောင့် အမေ့ရင်ခွင်ထဲမှ မျက်လုံးကလေးဖော်ကာ ခိုးကြည့်နေမိသည်။ ။

သဇင်ပန်းကြီး ...

သဇင်ပန်းကိုသာ နှစ်သက်သော အမေသည် သဇင်ပန်းပင်များ စိုက်ထားပြီး သဇင်ပွင့်လျှင် မြိုင်မြိုင်လေး ပန်တတ်သောကြောင့် သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် သဇင်ခက်များကို စွဲနေပြီး လျှပ်လက်သည် ကို အမေ ခေါင်းက သဇင်ပန်းကို မြင်စိတ်။

"မေမေရေ သဇင်ပန်းကြီးက လှလိုက်တာနော်"

"အို ... ဘယ်မှာ လဲ သားရဲ့ "

"ခုနကလေး ဂျိမ်းခနဲမြည်ပြီး ကောင်းကင်မှာ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားတာ သဇင်ပန်းကြီးလိုပဲ သိပ်လှတယ်နော်"

"... သားလေးကလဲ"

ထိုစဉ်က အမေသည် သဘောကျစွာ ရယ်မောလျက် သူ့ပါးပြင်ကို အထပ်ထပ်နမ်း၍ သူ့ခေါင်းကို ယုယညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ကာ မိုးအေးအေးတွင် သီချင်းဆိုပြီး သိပ်လိုက်၏။

အမေသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ လူပျိုပေါက်ဖြစ်သည် အထိ သူ့ခေါင်းကို ပွတ်သပ်လျက် သီချင်းဆို၍ ဖြစ်စေ၊ ဘုရားစာရွတ်၍ ဖြစ်စေ အိပ်ပျော်အောင် သိပ်တတ်သည်။ ။

များ သောအားဖြင့် အမေသီချင်းဆိုလျှင် "ပန်းညောင်လှိုင်ဘွဲ့ ယိုးဒယား" နှင့် "ယသော်ဓယာကြိုး" ပြီးတော့ ရေဒီယိုသီချင်းဖြစ်သည့် "မကြွေမနွမ်း ဒီစခန်း"

သူကလည်း ထိုသီချင်းလေးများကို လွန်စွာ နှစ်သက်မိ၏။ အိပ်ခါနီး အချိန်တွင် အမေ့ တေးသံကလွဲ၍ ဘာသံကိုမျှ နားမခံချင်ပေ။ ထို့နောက် အမေ့ သီချင်းသံမဆုံးမီ အမေ့ ရင်ခွင်၌ အိပ်မက်တံတားလေး ခင်းကာ စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်လှမ်းသွားတော့သည် ။

"လွမ်းလိုက်တာ အမေရယ်"

"သော်ကံဦး"

"ခင်ဗျာ"

ရုတ်တရက် လန့်ကာ ထူးမိ၏။ သူ့အတွေးအိမ်လေးလည်း ပြိုကွဲ၍ သွားလေသည် ။

"တက်ခဲ့"

ဒေါ်မြရာ အသံကား သံလိုက်တုံး ဆွဲငင် လိုက်သကဲ့သို့ သော်ကံဦး ဟူသော သံမှိုလေး လှုပ်ရှားသွားတော့သည် ။

မသွား၍ လည်း မဖြစ်ပေ။ ဒေါ်မြရာကား အိမ်ကြီးရှင် ဖြစ်သည် ။ ဤမြေတွင် နေပြီး ဤမြေ၏ အသီးအပွင့်ကို စားလျှင် အလကားစား၍ မရပါ။ မြေကြီးအလိုကျ ထွန်ယက်ပေးရသည် ပေါင်းသင်ကာ မြေဩဇာ လည်း ကျွေးရ၏။

သို့ရာတွင် သော်ကံဦးကား ထိုမျှလောက် ပင်ပန်းသော အလုပ်ဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်၍ မရသောကြောင့် သူ့အမိန့်ကို နာခံကာ တုံ့ပြန်ရသည် ။

"ထားခဲ့လား သော်ကံဦး"

"ဗျာ"

"မင်းစိတ်ကူးယဉ်နေတာတွေလေ ... မင်းထိုင်နေတဲ့ နေရာမှာ ထား

ခဲ့ရဲ့ လားလို့ "

သော်ကံဦး ဘာမျှ မပြောမိတော့ပေ။ သူ့တွင် အစွယ် ကျိုးနေခဲ့ပါပြီ။
ခါတိုင်း သော်ကံဦးစိတ်က မြွေပွေးလို အစွယ် ထက်သည် ။ ထိလျှင်မခံ
"ရှူး" ခနဲ ထပေါက်တတ်၏။ ဒေါ်မြရာကို အမှုန့်ကြိတ်ကာ အရည်ပင်
ဖျော်ပစ်နိုင်သည် ။

ခုတော့ ...

"ဟေ့ ... ဘာငိုနေတာလဲ ... သွားစမ်း ... အဝတ်လဲပြီးရင် စာကြ
ည့်ခန်းထဲ လာခဲ့၊ သွားစမ်း မြန်မြန်၊ ခေါင်းကို သုတ်ဦး"

ခြင်္သေ့ကြီးကဲ့သို့ ဟိန်းဟောက်နေသည် ။ သော်ကံဦးကား ခြေသုတ်
ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးကဲ့သို့ ဒေါ်မြရာစကားကို တစ်သွေမတိမ်း နားထောင်
နေမိ၏။

သူ၏ အမေမွေးသော စိတ်များကို မျက်လုံးနှစ်ဖက်နှင့်အတူ ကံတ
ရားကို လှူလိုက်ပြီး ကျေးဇူးရှင်တည်းဟူသော အုတ်တိုင်ကြီးက သူနှင့်
သူ့မာနများကို ခွဲခြားထားလေသည် ။

ကျေးဇူးရှင် ...

ဒေါ်မြရာသည် သူ၏ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ပြီး မိဘမဲ့ သူ့ဘဝကို
စောင့်ထိန်းနေသူပင် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် မြရာအိမ်ကြီးတွင် ရှိ အိမ်သားအားလုံး၏ စားဝတ်နေရေး
ပြဿနာအားလုံးကို ပြေလည်စေရန် စီးပွားရေး လုံးပန်းကာ
ရှာဖွေကျွေးမွေးသူမှာ ဒေါ်မြရာ မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်မြရာ၏ ခဲအို ဦးသက်နှ
င်းနှင့် အစ်မ ဒေါ်ခင်စပယ်တို့ ပင် ဖြစ်သည် ။

တစ်အိမ်သားလုံးစားရန်အတွက် ထမင်းဟင်း ချက်ပေးနေသူ

မသန်းနှင့် သူ့အားစောင့်ရှောက်သူ ဒရိုင်ဘာ ကိုတင်အေးတို့ လင်မယား ကအစပင် အားလုံးသူ့အပေါ် ကြင်ကြင်နာနာ ရှိကြသည်။ ။

ဦးသက်နှင်း နှင့် ဒေါ်ခင်စပယ်တို့ ကလည်း သူတို့ သမီး နှင်းခွာဖြူနှင့် တန်းတူထားကာ သူ့အား သားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချစ်ခင်ကြ၏။

ခက်သည် ကား ဒေါ်မြရာ။ သူ့အတွက် မည်သည့် အလုပ်ပိုမူ မလုပ် ပေးရသော ဒေါ်မြရာက သူ၏ ပွဲကိုင်မှူးဖြစ်နေပြီး၊ သူ့အပေါ် ဘီလူးဆိုင်းတီးကာ ကြိုးဆွဲနေသူ၊ တစ်အိမ်သားလုံးအပေါ်တွင် လည်း သြဇာကြီးမားသူပင် ဖြစ်သည်။ ။

"သော်ကံဦး မလာသေးဘူးလား"

"လာပါပြီ ဒေါ်လေး"

အတွေးထဲက ဒေါ်မြရာ၏ အသံကြောင့် သူ လန့်သွား၏။ ပုဆိုးကို သေသေချာချာ ပြင်ဝတ်ပြီး သူ့ အိပ်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိနေသော စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ မြရာသခင်မရှေ့မှောက်သို့ အခစားရောက်လာရ လေ၏။

စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ဒေါ်မြရာ၏ သနပ်ခါးနံ့အပြင် အနံ့တစ်မျိုးလည်း ရနေသည်။ ။ စီးကရက်နံ့ ...

"ရှေ့ကို လေးလှမ်း လှမ်းလိုက်၊ ခုံရှိတယ်၊ အဲ့ဒီမှာ ထိုင်"

ဆရာအမိန့်ကို နာခံသော တပည့်ကဲ့သို့ တစ်သွေမတိမ်း လိုက်နာကာ ခုံလေးကို လက်နှင့်စမ်းကာ ထိုင်လိုက်၏။ သံခုံ ဆိုဖာဖင်ထိုင်နှင့် နောက်မှီပါသည့်ခုံ၊ ကျန်ခုံကို မိမိတို့ အိမ်တွင် လည်း သုံးဖူးသဖြင့် သူ့စိတ်ထဲမှန်းမိနေသည်။ ။

ရင်ထဲမှာ တော့ ဇေဇေဝါနှင့် ...

ယခင်ကဆိုလျှင် ဧည့်သည် လာသောအခါ သူ့အား ခေါ်ရိုးထုံးစံ မရှိ
ချေ။ ယခုမှ ထူးထူးခြားခြား ခေါ်သောကြောင့် အနည်းငယ် ထူးဆန်းနေ
၏။

"သော်ကံဦး ဒီအခန်းထဲမှာ ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ"

"သုံးယောက်ပါ"

"ဘယ်သူတွေလဲ"

"ဒေါ်လေးရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ နောက်ပြီး အမျိုးသား ဧည့်သည် တစ်ယောက်ရယ် ရှိပါတယ်"

ခေတ္တခဏတော့ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည် ။ သူတို့ နှစ်ဦးက
မိမိအဖြေအတွက်ကို အမူအယာများ နှင့် စကားပြောနေကြမည် ဖြစ်၏။

သူ ... မလုံမလဲ ခံစားမိသည် ။ သူ့အား ရှေ့ထား၍ အမူအရာနှင့်
သူ့အကြောင်း ပြောနေသည် ကိုပင် သူမသိနိုင်ခဲ့။

"ဟုတ်တယ် ... မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ ဒီမယ် သော်ကံဦး၊ သူ့နာ
မည်က ကိုဝင့်ဇော်တဲ့ ... မင်းကြားဖူးလား"

"ကိုဝင့်ဇော် ... ဂီတစာဆိုလား"

"အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ကိုဝင့်ဇော် ... သူလေ"

သူ့အကြောင်းကို ကြိုတင်ပြောထားဟန် တူသည် ။ သူ့လက်ကို နူး
ညှံသော လက်အစုံက လာရောက်ထိကိုင်ကာ ...

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် သော်ကံဦး၊ မင်းက မျက်မမြင်တစ်
ယောက်နဲ့ မတူပါဘူး၊ အလားအလာ ရှိပါတယ်"

နားမလည်စွာဖြင့် အသံကြားရာ ရှေ့တည့်တည့်သို့ စိုက်ကြည့်လိုက်

၏။ သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင် စဉ်းစားစရာလေး ဝင်လာသည် ။ မိမိအား ဘာအတွက် အလားအလာ ရှိသည် ဟု သူ ပြောလိုက်ပါသနည်း။

မိမိ မှတ်ရသည် မှာ မြရာအိမ်သားများ အပြင် ကိုဝင့်ဇော်ဆိုသော ဂီတစာဆိုပါ ပါ လာလေပြီ၊ ထိုဂီတစာဆိုသည် ဒေါ်လေးနှင့် မည်သို့ ပတ်သက်သနည်း။ အဘယ်ကြောင့် မိမိကို မိတ်ဆက်ပေးရသနည်း။

"သော်ကံဦး ... မင်း သူ့ကို ဆရာလို့ ခေါ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုဝင့်ဇော်ကို မှတ်ထားရမယ်နော် မှတ်မိပါ့မလား"

သူ့လက်တွင်းမှ ကိုဝင့်ဇော်၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင် စမ်းယူရင်းက ...

"မှတ်မိပါတယ် ဒေါ်လေး"

"မင်းက ဘာကို မှတ်ထားတာလဲ"

"ဆရာအသံက အက်တယ်၊ သီချင်းဆိုလို့ မရဘူး၊ စကားကိုတောင် အရှည်ကြီး ပြောလို့ မရဘူး၊ ပြောလိုက်ရင်လေ ပြတ်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ အရပ်ပုတယ်လို့ ထင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ပြီ ... ငါ့ညီရေ ... အသံကြားရုံနဲ့ သိတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အရပ်ပုတာက ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ"

"ကျွန်တော် ထိုင်နေတဲ့ ခုံနဲ့ ဆရာထိုင်နေတဲ့ ခုံက တညီတည်း ရှိနေပါတယ်၊ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဒူးကို ဆရာဒူးက လာတိုက်လို့လေ"

"အင်း ဟုတ်ပြီ"

"အဲ့ဒီအခါမှာ ကျွန်တော့်တည့်တည့်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဆရာ့ဆီက အနံ့မရဘဲ စန္ဒရားခုံပေါ်တင်ထားတဲ့ ပန်းအိုးလေးက နှင်းဆီနံ့ပဲ ရပါတယ်၊ န

ညင်းနည်းခေါင်းငုံ့လိုက်မှ ဆရာခေါင်းက ခေါင်းလိမ်းဆီနဲ့နဲ့ စီးကရက်နံ့
ကို ရပါတယ်"

"ဟုတ် လိုက်လေကွာ ... မင်းကိုတော့ သဘောကျသွားပြီ၊ မင်းအယူ
အဆလေးတွေက သိပ်ကောင်းတာပဲ"

ကိုဝင့်ဇော်ထံမှ အားပါးတရ ချီးကျူးစကားကို ကြားရသော်လည်း
ဒေါ်မြရာထံမှ မည့်သည့်အသံမျှ ထွက်မလာပေ။ ဤအမျိုးသမီးကြီးကား
မိမိအား အပြစ်တင်ရန်သာ သိသူ ဖြစ်သည် ။

ကိုဝင့်ဇော်က သူ့လက်ကို မလွှတ်တမ်းဆွဲ ကိုင်ထား၏။

ကိုဝင့်ဇော်၏ လက်ချောင်းများက သူ့လက်ချောင်းများကဲ့သို့ပင် နူး
ညံ့၍ ရှည်လျားသော လက်များ ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ဒေါ်မြရာသည် မ
ည်သို့သော အကြံအစည်ရှိ၍ ကိုဝင့်ဇော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည် ကိုပင်
မစဉ်းစားတတ်အောင်ပင် ဖြစ်နေမိသည် ။

"သော်ကံဦး"

"ဗျာ"

"မင်း သီချင်းဆိုရမယ်"

"ဗျာ"

"ဟော နားပါလေးသွားသလား၊ ဒီမှာ ငါထပ်ပြောမယ်၊ မင်းကို သီချ
င်းဆိုခိုင်းမလို့ ၊ အဲဒါ ကိုဝင့်ဇော်က သင်ပေးလိမ့်မယ်။ အစစ အရာရာ
သူက အားလုံး ဦးဆောင် လမ်းညွှန်လိမ့်မယ်၊ မင်းက ဂရုတစိုက်နဲ့ လေး
လေးစားစား သင်ယူပါ"

"ကျွန်တော့်ကို သီချင်းဆိုခိုင်းမလို့ ဟုတ်လား"

"အေးလေ၊ ပြောပြီးပြီပဲ"

"ကျွန်တော် ဘယ်မှာ ဆိုရမှာ လဲဗျာ"

တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစွာ မေးလိုက်မိသည်။ မိမိလို မျက်မမြင်တစ်ဦး အား သီချင်းဆိုခိုင်းမည်ဆို၍ အလွန် အံ့ဩသွားမိခြင်း ဖြစ်သည်။

"ကိုဝင့်ဇော်တို့ တီးဝိုင်းမှာ ဆိုရမယ်၊ မင်း ပြင်ဦးလွင်မှာ နေတုန်းက "ငွေကြယ်ဦး" တီးဝိုင်းမှာ ဆိုသလိုပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငွေကြယ်ဦးထက် ကြီးတယ်၊ ဝိုင်းကတော့ အပျော်တမ်းပဲပေါ့"

"ဖြစ်ပါ့မလား ဒေါ်လေးရယ်၊ ကျွန်တော်က မျက်မမြင်"

"တော်စမ်း သော်ကံဦး၊ မင်းဟာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မဟုတ်လား၊ ဖြစ်ပါ့မလားဆိုတာကို ငါမကြိုက်ဘူး၊ မင်း ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့တော့၊ ငါ့စကားကို ဆန့်ကျင်တာလည်း ငါမကြိုက်ဘူး၊ ငါ့ခိုင်းတာလုပ်၊ ငါပြောတာကို နာခံ၊ ဖြစ်အောင်လုပ်၊ ဒါပဲ ငါလိုချင်တယ်"

ထို့ထက် ပြင်းထန်လွန်းလှသော အမိန့်စကား မရှိတော့ပေ။ သော်ကံဦး ရင်ထဲမှာ စူးရှနာကျင်သွားမိ၏။ ဒီအဘွားကြီး မြင်ချင်လည်း မြင်ပါစေတော့ဟု မကျေနပ်ကြောင်းကို ပြရန်အတွက် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားလိုက်သည်။ ။ သူ့ရင်ထဲမှာ အတော်လေး မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိ၏။

"ကျွန်တော်က အရင်က သီချင်းဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ အခု မျက်စိ မမြင်တာ ဘယ်လိုဆိုရမှာ လဲ"

"ငါ့ညီရာ ... မြရာက သူပြောတာကို ဖြစ်အောင်လုပ်တာ မင်းသိသားပဲ၊ အခု သူပြောတာ မင်းအတွက် စီးရီးတစ်ခွေ ထုတ်ချင်တယ် ပြောတာ၊ အသံသွင်း စတူဒီယိုအခန်းထဲ ဝင်ဆိုရမှာ ပဲ၊ ဘာမှ မခဲယဉ်းဘူး၊ အစ်ကိုနဲ့ သွားရမှာ ပဲ၊ အခု မြရာက မင်းအတွက် ဖြစ်စေချင်လွန်းလို့ အစ်ကိုသိချင်းတွေကို သူ့ကို အားလုံး ရောင်းလိုက်ရတယ်၊ မင်းကို ဆိုခိုင်းမလို့ တဲ့ ၊ အဲဒါ အစ်ကို နှုတ်တိုက်ချပေးတာကို သတိထားပြီး မှတ်လိုက်ဦးနော်"

သူက ဉာဏ်ကောင်းသူပီပီ တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်သာ ကြောင်းပေးရသည် ။ အစကတော့ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဒေါ်မြရာကို မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး မဆိုတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း စန္ဒရားသံ ဂီတသံ ကြားရသောအခါ မနေနိုင်ဘဲ လိုက်ဆိုမိသည် ။ ဆရာထင်ထားသည့်အတိုင်း ကိုဝင့်ဇော်ကလည်း စိတ်ရှည်ရှည်ပြပေး၏။

"ညီက တက်သံတွေကို သိပ်မရဘူး၊ သက်သံပဲ ရတယ်၊ သက်သံ ဆိုတာ နှိမ့်ချတဲ့ အသံကို ပြောတာ၊ အေးအေးလေးတွေဆိုရင် ကောင်းတယ်၊ အစ်ကိုလည်း အဲဒီလို အေးအေးလေးတွေကို ပိုကြိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီသီချင်းကျတော့ အနိမ့်အမြင့် ရောထားတော့ နည်းနည်းလေး ကျင့်ရမှာ ပဲ၊ ညီလေး စန္ဒရားတီးတတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ အရင်ကတော့ စန္ဒရားရော ဂစ်တာရော တီးပါတယ်"

သက်ပြင်းမောကြီးချရင်း ဖြေလိုက်သည် ။ ထိုသို့ ပြောလိုက်မိသည့်အတွက် သူ့အမှားတစ်ခု ဖြစ်သွားမှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဒေါ်မြရာက သူတို့ အနား ရောက်လာမှန်း သတိထားလိုက်မိသည် ။

ဒေါ်မြရာထံမှ ရှင်မတောင် သနပ်ခါးနဲ့ အေးအေးလေးက လွင့်ပျံ့လာ

၏။ ထိုရှင်မတောင် သနပ်ခါးကို သူ ကောင်းကောင်း သိသည် ။ မေမေ့ အား မနက်တိုင်း သနပ်ခါးသွေးပေးတတ်သောကြောင့် မေမေ နှစ်သက်သော ရှင်မတောင်နံ့ကို သူအမှတ်ရကာ ဒေါ်မြရာထံမှ သနပ်ခါးနံ့ရတိုင်း မေမေ့အား အထူး လွမ်းဆွတ်မိ၏။

"ဒါဆို တီးကြည့်ပါလား"

ဒေါ်မြရာထံမှ အသံထွက်မလာဘဲ ကိုဝင့်ဇော်ထံမှ သာ အသံထွက်လာ၏။ ဒေါ်မြရာသည် သူ့အနားသို့ တိတ်တိတ်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

"ဒီမှာ ထိုင် သော်ကံဦး"

ကိုဝင့်ဇော်က သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ စန္ဒရားခုံနား ခေါ် လာလေသည် ။ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်မိပြီး စန္ဒရားခလုတ်များကို လက်ချောင်းများ နှင့် စမ်းသပ်ကြည့်ရင်းက ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားမိသည် ။ ဂီတ ဝါသနာပါသော မိခင်နှင့်ဖခင်ကြားမှာ ကြီးပြင်းလာသော သူသည် တူရိယာများ နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့၏။ ယခုကဲ့သို့ စန္ဒရားတီးရသောအခါ သူတို့ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော စန္ဒရားအိုကို သတိရမိ၏။

စန္ဒရားခလုတ်များကို တို့ ကာ အသံစမ်းကြည့်ရင်း ဒေါ်မြရာသည် မျက်မမြင် သူ့အား သီချင်းဆိုခိုင်း စန္ဒရားတီးခိုင်းပြီး မည်ကဲ့သို့ အသုံးချမည်နည်း။ မျောက်ပြ ဆန်တောင်းမှာ လား ...။

"ဟင့်အင်း ... မရဘူး"

တမင် မတီးဘဲနှင့် ရပ်ပစ်ကာ ငြင်းဆန်လိုက်၏။ ရနေလျှင် ကိုယ်တိုင် တီးနေရဦးမည်။

"မင်း ရရဲ့ သားနဲ့ သက်သက် မတီးချင်တာ မဟုတ်လား"

ထိုအခါမှ ဒေါ်မြရာအသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ သူ ဘာမျှ မပြောဘဲ ငြိမ်

သက်နေမိသည်။ ကိုဝင့်ဇော်ထံမှ သက်ပြင်းတိုးတိုးချသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

"ညီလေး မတီးချင်လည်း နေပါကွာ၊ ပြန်စမ်းနေရရင် ပင်ပန်းပါတယ်၊ သီချင်းကိုပဲ ဌာန်ကျကျ ဆိုနိုင်ပါစေ၊ အဲ့ဒီအတွက် ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ပြီး ပြည့်ပြည့်ဝဝလေး ခံစားကြတာပေါ့၊ အနုပညာသမားပဲ ဈာန်ရရင် အောင်မြင်မှာ ပါ"

ဆရာကိုဝင့်ဇော်က သူနှင့် ဒေါ်မြရာကြားတွင် လေပြည်ကလေးနှင့် ပြေငြိမ်းလိုက်၏။

"သီချင်းဆိုတာ ကိုယ်တိုင်တီးရင်းဆိုတာ ပိုအားမရဘူးလားလို့ ပါ"

ဒေါ်မြရာ၏ စောဒကတက်သံကြောင့် သူက မကျေမနပ်နှင့် ခေါင်းခါရင်း ...

"ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆိုတီး မလုပ်ဖူးဘူး၊ မေမေတီးရင် ကျွန်တော် ဆိုတယ်၊ ကျွန်တော်တီးရင် မေမေဆိုတယ်၊ ဖေဖေတီးရင် ကျွန်တော်ဆိုတာ၊ အဲ့ဒါပဲ လုပ်ဖူးတယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ အစ်ကိုကတော့ အသံမရတော့ အတီးကိုပဲ ပိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ဘာသာ တီးရင်း ဆိုကြည့်တာ နည်းနည်းကြောင်တယ်၊ စိတ်ထဲက လိုက်ဆိုရင်း တီးရတာ ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်သန်ရာ သန်ရာပေါ့ကွာ၊ ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး ညီရာ၊ အဓိကက အဆိုကောင်းဖို့ ပဲ မဟုတ်လား"

ကိုဝင့်ဇော်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့အား ထိုင်ရာမှ ထရန် ဆွဲခေါ်ပြီး စောစောက သူထိုင်နေသော နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။

"ကဲ ... ညီလေးရတဲ့ သီချင်းကို ကိုယ်တီးပြမယ်၊ ညီလေးက

သီချင်းကြီးတွေကို အရများ တာပဲ မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုကလည်း ဂီတ အခြေခံဖြစ်တဲ့ သီချင်းကြီးတွေကို တော်တော်လေ့လာထားမိတယ်၊ ညီ လေး ဆိုကြည့်လေ"

ကိုဝင့်ဇော်က စန္ဒရားခလုတ်များကို တို့ ထိကာ သူလိုချင်သော သီချင်းကို စတင်၍ တီးလိုက်သဖြင့် စာသားများကို နားထောင်ရင်းက သူ အံ့ ဩသွားသည် ။

"ပန်းညောင်လှိုင်ဘွဲ့ ယိုးဒယား"

အမေ အမြဲလိုလို ဆိုနေကျ သီချင်း၊ အမေရော သူရော နှစ်သက်၍ ခဏခဏဆိုနေကျ သီချင်း ဖြစ်နေ၏။
